

El doctorat, una aventura necessària

DEL POSTGRADUAT

La importància dels neurotransmissors en les addiccions 13 ■ Neus Català, única supervivent catalana del camp d'extermini nazi de Ravensbrück, explica les seves vivències 18 ■ El 'càsting', cercant el personatge 24 ■ Anar al cinema a la Universitat 26 ■ La psicòloga de la neteja 31 ■

EL CAMPUS de l'Autònoma

NÚM 39

JUNY 2007

3 Fer un doctorat és una aventura necessària pels qui volen fer investigació i recerca.

8 L'atracció del tercer cicle pot amagar una carrera d'obstacles de tota mena.

14 L'Observatori de la ràdio a Catalunya neix a partir de la nostra Universitat.

21 Les cases Sert permeten viure i treballar dins el campus de la Universitat Autònoma.

22 Les facultats ofereixen espais interiors amb jardins que poden resultar interessants.

28 Els menjadors de les diferents facultats i del campus també passen examen.

31 La Vila, a més d'estudiants, alberga un mostrari d'animals domèstics de tota mena.

El tercer cicle, últim graó dels estudis universitaris

Quan es parla d'estudis universitaris es pensa sempre en les titulacions, és a dir, en el primer i segon cicle de l'ensenyament acadèmic, però hi ha un tercer cicle, el del doctorat, junt amb el món dels màsters, els postgraus... Aquests estudis són molt més restringits pel nombre de persones que els cursen, però tenen una rellevància especial dins del món universitari: són la porta d'accés a fer carrera docent i a la formació com a futurs investigadors, una de les funcions bàsiques del món acadèmic.

Són la porta d'accés a fer carrera docent i a la formació com a futurs investigadors, una de les funcions bàsiques del món acadèmic

En el cas de les universitats de l'Estat espanyol, aquest tercer cicle té una característica pròpia destacada i és la important presència de nombrosos estudiants procedents del continent americà. La UAB és un exemple més d'aquesta aflluència internacional cap a les aules del tercer cicle. Tanmateix, aquest tret s'ha generalitzat també al primer i segon cicle des de l'existència del programa *Erasmus/Sòcrates* que porta milers d'estudiants d'un Estat europeu a d'altres, però en aquest cas el component estudiantil procedeix, exclusivament, del vell continent.

Amb tot el que suposa la feina de recerca i investigació, els estudis del doctorat tenen la seva pròpia problemàtica sobre la qual intentem donar un cop d'ull en aquest número de la nostra revista. La intenció és visualitzar una vessant de la formació universitària que no sempre és prou valorada ni tinguda en compte.

■ **DIRECTOR** Antoni Reig. **SOTSDIRECTORA** Pepa Badell. **SOTSDIRECTORA D'EDICIÓ** Elvira Altés. **CONSELL EDITORIAL** Manuel López, Antoni Merino, Jaume Soriano, Darío Giménez, Toni Castel. **DISSENY** Pepa Badell **SECRETÀRIA DE REDACCIÓ** Àngela Lozano **REDACCIÓ** Raquel Andrés, Rocío Blanco, Laia Carbonell, Laura Casas, Noelia Gallart, Mar García, Matilde Gordero, Jordi Grados, Carla Guardia, Vanesa Hereu, Xavier Leal, Elena Martín, Araceli Martínez, Aline Martins, Danuta-Assia Othman, Laura Pitarch, Sara Prim, Clara Romeguera, Miquel Àngel Redón, Alba Rodríguez, Ander Ruiz, Carlos Rul-Ian, Joan Serra, Maria Sistachs, Yolanda Alamillo. **LLIBRES** Josep M. Figueres i Mar Garcia. **FOTOGRAFIA** Valeriano Machío, Araceli García **MAQUETACIÓ** Laura Casas, Valeriano Machío, Miguel Àngel Redón, Carla Guardiola, Noelia Gallart, Joan Serra. **EDICIÓ** Anna Palomo, Vanesa Hereu, Matilde Gordero i Yolanda Alamillo. **Foto portada** Valeriano Machío.

ADREÇA Facultat de Ciències de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Edifici I, Aula I2-117, 08193 Bellaterra (Barcelona). **TELÈFON** 935813288. **FAX** 935812005. **EDITA** Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB. **PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ** Gratesa.

MASTERS I POSTGRAUS UAB FES UN PAS MÉS EN LA TEVA FORMACIÓ!

25 i 26 d'abril de 2007
SESSIONS INFORMATIVES
MÀSTERS OFICIALS

La Universitat Autònoma de Barcelona t'ofereix prop de 80 MÀSTERS OFICIALS, a un preu públic i adaptats a l'Espai Europeu d'Educació Superior.

A més, al vestíbul de cada Facultat podràs consultar tota l'oferta de Postgrau de la Universitat.

Consulta les xerrades específiques a:
www.uab.cat

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

La perillós el cinema

Sala Cinema de la U

17/04/07	LA HERENCIA DEL VIENTO
24/04/07	CHARLES DARWIN DINO
31/04/07	EL MUNDO PERDIDO, DE LA
07/05/07	GREAT TRANSFORMATION
14/05/07	PARQUE JURÁSICO, 12
21/05/07	EXTINCTION (REC.)
28/05/07	LA BELLA DEL OXI MORIBANDA
04/06/07	CHARLES DARWIN (REC.)
11/06/07	EVOLUCIONAR PARA SOBREVIVIR
18/06/07	EL LADRÓN DE OROIDEAS
25/06/07	EL ZOO HUMANO (REC.)
02/07/07	CAMINANDO CON DINOSAURIOS
09/07/07	EL PLANETA DE LOS SIMIOS
16/07/07	THE BIRDS (REC.)
23/07/07	UN VALLE ALUCINANTE AL FONDO
30/07/07	FUTURO SALVAJE (REC.)
06/08/07	LA TIERRA DE LOS HOMBRES
13/08/07	LA PESADILLA DE DARWIN
20/08/07	WHAT ABOUT GOD? (REC.)

Diagonals a les 12 h i a les 18 h.
Entrada gratuïta ambida a l'allotjament de la UAB.
Aquies de les programacions són en versió de

VAL.MACHÍO

L'aventura de fer un doctorat

Amb el títol sota el braç i una carrera a les espatlles, el recent llicenciat es planteja el seu futur. Té, com a mínim, dues vies a seguir. Una d'elles és la incursió al món laboral i l'altra, l'inici d'una carrera investigadora.

Els programes de tercer cicle són una bona opció per continuar la formació acadèmica dels estudiants que ja han finalitzat la carrera i tenen ganes de seguir ampliant els seus coneixements. Per donar-los a conèixer a tota la comunitat estudiantil, l'Escola de Postgrau, òrgan encarregat de gestionar totes les activitats de postgrau que es duen a terme a la UAB, va organitzar els dies 25 i 26 d'abril unes sessions informatives per mostrar tota l'oferta existent actualment i presentar les novetats de cara al proper curs. Durant dos dies, els vestíbuls de cada facultat van acollir expositors sobre els programes de postgrau a la UAB i també es van fer xerrades sobre els

Cartell de promoció dels programes de màster i postgrau de la UAB per al proper curs.

màsters oficials que existeixen en cada àrea de coneixement. L'acollida per part dels alumnes va ser prou bona. Molts d'ells es van sentir interessats a continuar la seva formació un cop acabada la carrera. Un dels camps preferits era els màsters, que permeten als estudiants concretar la seva especialitat en un curs acadèmic. Però els doctorats van ser, sens dubte, el tema de debat principal. Estudiants com Pere Sánchez, de Ciències Polítiques, creuen que el doctorat és una bona solució per assolir, a la llarga, una bona estabilitat econòmica i una plaça com a docent a la Universitat. "Fer un doctorat i redactar una tesi deu ser molt dur, però el resultat final compensa.

Un centre adaptat al segle XXI

El punt d'intercanvi entre membres del professorat i de la investigació es troba a l'Escola de Postgrau, construïda l'any 1994 sobre la Masia de Can Miró que, fins la dècada dels 50, va ser la llar de les famílies Noguera i Miró. La construcció del campus de Bellaterra va suposar la desaparició definitiva del mas. L'Escola neix de la iniciativa d'uns quants professors per convertir la Universitat Autònoma en un centre de referència a nivell mundial, tot emulant el model anglosaxó.

Aconsegueixes indefinidament la possibilitat de ser professor universitari i pots formar part d'equips d'investigació de renom". L'opinió d'aquest estudiant, que està a punt d'acabar la carrera, contrasta amb la visió més pràctica d'Isabel Rovira, estudiant de Filologia Catalana, que creu que el doctorat és quelcom costós i llarg. "El procés de realització de la tesi és molt difícil de compaginar amb la feina. És una activitat absorbent que, de vegades, no té els resultats esperats pel doctorand". Sigui com sigui, els que tinguin ganes de fer un doctorat han de tenir paciència, ganes d'aprendre i, sobretot, una gran vocació investigadora.

Una època de canvis

Des de fa uns quants anys, els programes de doctorat que s'ofereixen a la UAB s'estan adaptant al nou espai educatiu i al pla d'estudis que implantarà d'aquí poc

A l'Escola de Postgrau, avui en dia, conviuen els estudis adaptats a l'Espai d'Educació Europeu Superior (EEES) amb els que encara no ho estan.

el sistema Bolonya. L'adaptació al sistema europeu i al model nord-americà és un factor clau per encarar el futur i permetre als doctorands validar els seus estudis a l'estranger. Avui en dia, conviuen els estudis adaptats a l'Espai d'Educació Europeu Superior (EEES) amb els que encara no ho estan. Per accedir als primers és necessari haver cursat un total de 300 crèdits en els estudis de Grau i Postgrau, dels quals un mínim de 60 han de ser de Postgrau. Per accedir als que encara no s'han adaptat, els llicenciats han de matricular-se als programes de Doctorat, que també permeten obtenir el Diploma d'Estudis Superiors Especialitzats i el Màster d'Iniciació a la Investigació, ambdós títols propis de la UAB. En un futur, els màsters seran la via ordinària per accedir a un doctorat. Mentre els nous màsters no estiguin totalment implantats, les

FOTOGRAFIES CEDIDES PER L'ESCOLA DE POSTGRAU

■ **Tres programes sobre especialitats clíniques i assistencials concentren més de la quarta part dels estudiants**

■ **El 95% dels doctorands triguen una mitjana de sis anys fins a defensar la tesi**

universitats continuaran oferint els actuals estudis de doctorat en les mateixes condicions.

Una oferta de qualitat

Actualment, a la UAB s'ofereixen una norantena de programes de doctorat, 50 dels quals han rebut la Menció de Qualitat per part del Ministeri d'Educació i Ciència. La distribució per àrees de coneixement està bastant atomitzada, tot i que el 36% dels programes formen part de l'àrea de Ciències Socials i tan sols el 4% es refereixen exclusivament a l'àmbit de les tecnologies. A l'Autònoma hi ha més de 3.000 doctorands, que es reparteixen sobretot entre les àrees de Ciències Socials i de Ciències de la Salut. De fet, tres programes associats a especialitats clíniques i assistencials concentren més de la quarta part dels estudiants. És notable la presència de llicenciats pro-

El modern edifici de l'Escola de Postgrau, al costat de la masia, dissenyat per Eduard Bru.

cedents de diverses universitats. Un 61% d'estudiants procedeixen d'altres universitats, ja sigui de l'estranger, d'altres universitats catalanes i, la resta, d'altres universitats espanyoles. L'àrea de procedència del doctorand estranger és, per excel·lència, l'Amèrica Llatina. La proporció de dones en aquests programes és superior a la masculina, i pel que fa a l'edat, la majoria dels doctorands ronda, de mitjana, la trentena. Els titulats per una universitat estrangera són els que triguen menys temps en redactar la tesi. L'àrea de tecnologia i experimentals és on hi ha gent més jove que dedica menys anys a la tesi i que rep més ajudes i subvencions. Molts llicenciats abandonen el dur camí del doctorat quan han acabat de cursar el període docent i de recerca (un 40% dels matriculats inicialment). La segona davallada es produeix quan s'ha superat

la suficiència investigadora, que és l'etapa formativa necessària si l'alumne pretén doctorar-se. I és que el 95% dels doctorands triguen una mitjana de sis anys fins a defensar la seva tesi, una xifra que a molts els pot erigir la paciència. Les tesis que triguen més temps a acabar-se, segons la mitjana, són les relacionades amb Humanitats (7'3 anys).

Culminació d'un llarg procés

El passat 31 de maig i després de diversos anys d'investigació, Francesc Vicens va presentar la seva tesi a la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB. Després de tantes energies invertides, tot va sortir com estava previst. La investigació que proposa Vicens gira al voltant dels temes iconogràfics que veiem en el romànic hispà i als comtats catalans als segles XI i XII, en plena Edat Mitjana. *Diabolus in musica* és el resultat de molts anys de sacrificis

La projecció internacional

La UAB és un reclam de qualitat de cara a l'estranger. Cada vegada més, llicenciats d'altres punts del planeta desitgen realitzar algun programa de doctorat a la UAB, un centre universitari conegut pel seu caràcter innovador i per ser el nucli coordinador d'un potent pol científic i tecnològic: l'esfera UAB. Per la facilitat de l'idioma, la majoria dels doctorands que arriben al campus de Cerdanyola, provenen de l'Amèrica Central i del Sud, sobretot de Mèxic, Argentina i Xile. La Universitat també té obertes diverses vies de col·laboració amb altres centres, sobretot a Colòmbia, El Salvador, Perú, Mèxic o Nicaragua.

VAL.MACHÍO

que Vicens ha encarat amb empena. “Vaig escollir aquest tema perquè podia fer de les meves dues passions, l'art i la música, la meva feina, i perquè vaig pensar que els anys de tesi són una bona oportunitat per a l'autoformació”. Francesc Vicens es va llicenciar en Història de l'Art per la Universitat de les Illes Balears l'any 1999 i, posteriorment, es va traslladar a Barcelona per estudiar Història i Ciències de la Música a la UAB, quelcom que sempre havia tingut ganes de fer. Després d'un curs acadèmic a Siena i Bolonya, va presentar la tesina al Departament d'Art de la UAB i va emprendre una tesi doctoral per aprofundir en el món de la

música i l'art. El balanç, segons comenta, ha estat molt positiu. “He après un idioma nou, he viatjat regularment i he aprofundit en el coneixement de la música antiga, adquirint el bagatge cultural necessari per elaborar un exercici de les dimensions d'una tesi”. La motivació de combinar les seves dues grans passions amb la possibilitat de viatjar el van convèncer definitivament per engegar una investigació que s'apropa a un camp poc explorat. “Gràcies a la tesi, he estat a llocs que de ben segur no hagués visitat mai, com ara Ahedo de Butrón, Moradillo de Sedano o Sepúlveda. A més, he hagut de fer diverses vegades el Camí de Santiago, la darrera en

La Gestió Acadèmica del centre guia els futurs doctorands, A baix, cartell que indica l'ubicació de l'Escola de Postgrau.

bicicleta. Viatjar amb el pretext d'estudiar ha estat sempre una de les meves grans il·lusions”. Vicens ha conegut indrets recòndits del nord peninsular i del sud de França, ha participat en diversos congressos nacionals de Musicologia i d'Història de l'Art, presentant comunicacions, i ha assistit a un Simposi organitzat per la Universitat de Santiago, on va conèixer un dels directors de la seva tesi, Manuel Castiñeiras, que va ser definitiu pel desenvolupament de la seva investigació. La peculiaritat de *Diabolus in musica*, que barreja la imatgeria medieval, els instruments de l'època, el pecat i la seva redempció, i la simbologia apocalíptica,

FOTOGRAFIA CEDIDA PER L'ESCOLA DE POSTGRAU

entre molts d'altres elements, li ha permès redactar articles en revistes especialitzades i emparaular altres publicacions. A més, el passat 23 de febrer, en el decurs de la nit literària de la revista universitària *L'Hiperbòlic*, la seva tesi va rebre una menció especial per part del jurat. La gran projecció de la seva tesi mostra la sortida que, sovint, tenen les investigacions en el camp editorial i especialitzat. "Evidentment, m'agradaria publicar la tesi com un llibre d'art i poder incloure totes les fotografies que he anat captant en diversos treballs de camp perquè són testimonis de peces arqueològiques que estan en constant degradació".

Els ajuts a la investigació

Hi ha una llarga llista de beques que els estudiants poden aconseguir per finançar les despeses de les seves investigacions, com ara les que ofereix la Generalitat o la mateixa Universitat. També

El primer contacte amb el centre es fa a Gestió Acadèmica.

cal destacar les beques del Ministeri d'Assumptes Exteriors i de Cooperació i de l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (MAEC-AECI), les beques predoctorals UAB-SCH per a estudiants amb discapacitat, les de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitari i de Recerca (AGAUR), les del Ministeri d'Educació i Ciència (FPI), les de la Fundación Alfonso Martínez Escudero, les de la Fundación Ramón Areces, les de la Fundació Ford o el programa de la Unió Europea de Beques d'Alt Nivell per Amèrica Llatina (ALBAN). També hi ha programes que apropen els doctorands de la UAB a l'Amèrica Llatina, als Estats Units, al Japó i a moltes altres destinacions. Tot i així, Francesc Vicens creu que el suport institucional i les ajudes que reben els doctorands són insuficients.

"I l'únic suport que he rebut ha estat el dels meus directors de

tesi, que amb constància i paciència m'han anat orientant en el transcurs de la meva tasca. Pel que fa al suport institucional, he de dir que no he rebut cap tipus d'ajut. Totes les despeses dels anys de tesi, com ara els treballs de camp, viatges, material fotogràfic i taxes de matriculació i titulació han anat a càrrec meu. Són quantitats importants per algú que no té ingressos de manera sistemàtica. Crec que aquest és un punt feble que cal millorar". En la seva línia d'enfortir la investigació científica, la UAB ofereix 250 beques predoctorals per a la realització de tesis doctorals en tots els seus àmbits científics, però tan sols un 12% dels estudiants que s'han matriculat per primera vegada n'ha pogut gaudir ■

**Joan Serra
Laia Carbonell
Sara Prim
Danuta-Assia Othman**

Carlos Jaime
Delegat del Rector per a la Formació
Continuada de l'Escola de Postgrau

Forta projecció internacional

La UAB ha ofert durant aquest curs 91 programes de doctorat en els quals s'han matriculat més de 3.000 estudiants. Aquest fet ens col·loca com la primera universitat catalana i la segona de tot l'Estat. El major nombre de programes es troben en l'àrea de Ciències Socials, però el major nombre d'estudiants és a Ciències de la Salut.

La UAB, tal i com mostren les xifres, té una projecció internacional forta: el 39% dels estudiants de nou ingrés són titulats de la UAB, un 25% provenen d'universitats estrangeres i la resta, d'altres universitats catalanes i espanyoles. Així mateix, més de la meitat de les tesis defensades durant l'any acadèmic 2004-05 pertanyen a estudiants que han cursat els estudis previs en altres universitats. A més, en aquests moments s'imparteixen tres programes de doctorat a l'estranger (Ciències Jurídiques a El Salvador, Ciència dels Aliments a Mèxic i Educació i Societat a Mèxic i Xile). També voldria destacar la participació de la UAB en el projecte *Tempus* de la Unió Europea. Recentment, s'ha portat a terme un seminari sobre el procés de Bolonya a Kiev, Ucraïna. La UAB va ser escollida per representar les universitats que estaven en mig del procés de canvi i exposar les avantatges i les dificultats del procés.

Des de la seva creació, l'any 1994, l'Escola de Postgrau ha gestionat, coordinat, impulsat i vetllat per la qualitat dels estudis de doctorat i de formació continuada de la UAB.

La integració dels sistema universitari en l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) comporta una nova estructura dels estudis universitaris: el Grau i el Postgrau.

Els estudis de postgrau (independentment que siguin oficials o propis) són, juntament amb la recerca, un element estratègic i diferenciador de la UAB. En aquest sentit, l'existència de l'Escola de Postgrau ha permès un

desenvolupament ràpid dels estudis de postgrau a la UAB, especialment en el nombre de títols ofertats. Ens trobem ara amb un nou repte, la integració dels estudis oficials de postgrau en l'esquema de la UAB. És aquí on l'Escola de Postgrau ha de jugar un paper decisiu en el futur d'aquesta

I major nombre de programes es troben en l'àrea de Ciències Socials, però el major nombre d'estudiants és a Ciències de la Salut

Universitat. Els estudis de postgrau de la UAB queden, doncs, emmarcats en els següents àmbits: estudis de Doctorat, Màsters (oficials i propis), Diplomes de Postgrau i Cursos d'Especialització.

És ben coneguda la qualitat dels estudis oficials de postgrau a la UAB (50 programes de Doctorat amb mencions de qualitat). Així i tot, l'objectiu d'una universitat pública i de qualitat, com és la UAB, ha de consistir en oferir un aprenentatge/reciclatge sòlid i de qualitat al llarg de tota la vida (conegut com a formació continuada), ja sigui tant per situar els graduats en una posició d'avantatge en el mercat laboral com per ajudar als professionals en actiu a millorar la seva posició mitjançant una bona formació.

■ **Miguel Ángel Rendón Macossay**
Primer curs de Doctorat
en Comunicació i Periodisme

Carrera d'obstacles

Els estudis de Tercer Cicle, des de la meua perspectiva local, presenten situacions ambigües que redefeixen les relacions en l'experiència ensenyament-aprenentatge. Ambigüitat perquè hi ha moltes maneres d'afrontar aquesta nova forma d'adquirir coneixements, la qual té una forta dosi autodidacta. Una d'elles, l'entusiasta, que és la que practico tots els dies, consisteix en encarar-se als problemes organitzatius de la investigació amb enginy, tot pensant que estàs desenvolupant les teves habilitats per a resoldre tu mateix els teus problemes.

Els estudis de doctorat tenen aquesta dificultat: l'investigador ha d'ordenar o sistematitzar tota la nova informació que troba i que es presenta caòticament, sigui a través de les dades obtingudes, de la intuïció o el divagar *rizomático*. Aquest procés llarg i difícil ha de culminar en una tesi madura que aporti nou coneixement. No passa el mateix en la llicenciatura, on es transmet el coneixement prèviament organitzat per un professor. És curiós observar que la relació que idealment hauria d'establir-se entre el doctorand i el tutor de la tesi té molt en comú amb la figura mestre-deixeble de l'acadèmia platònica. Per a l'home de ciència, el filòsof i els professors d'un programa de Tercer Cicle, aquesta relació implica, necessàriament, una disseminació de les idees i la transcendència filogenètica de la vida psíquica.

a desatenció als programes de Doctorat genera una falta de rigor en les investigacions que es realitzen: he pogut llegir tesis molt dolentes i avorrides

Aquesta última, precisament, és la manca més gran que trobo en el meu doctorat. Hi ha una predisposició al menor esforç. Els professors (no tots, és clar, però puc generalitzar fàcilment ja que diversos companys comparteixen la meua opinió) estan massa ocupats per atendre els seus alumnes i desaprofiten, sinó rebutgen, aquesta activitat. Amb què

estan tan ocupats? Seria bo saber quines són les prioritats del Departament, la Facultat, o el Rectorat. Penso, sobre una base d'arguments molt difusos, que hi ha polítiques que privilegien els programes de Màster, ja que són els que aporten majors recursos econòmics per a la Universitat en detriment dels seus recursos morals i la seva legitimitat. La

desatenció als programes de doctorat genera una falta de rigor en les investigacions que es realitzen: he pogut llegir tesis molt dolentes i avorrides. Això és preocupant ja que si es veu afectat el crèdit de la Universitat, es veurà afectat el meu futur amb aquesta taca. Són aquestes deficiències en la gestió dels programes de Tercer Cicle les que causen en gran mesura la deserció i l'abandó de la investigació. Els doctorands entren en una confusió que ve abonada pel laberint de la multiplicitat d'idees i es veuen desmotivats sense una guia en què confiar. Al final, en aquestes condicions, obtenir el títol de Doctor es torna una labor tediosa, perseverant i de molta paciència. La qualitat de l'investigador davant tantes dificultats? No ho sé, confiïem que sigui bona.

■ **Concert coral**

La sala de revistes de la Facultat de Filosofia i Lletres va acollir el concert del grup Ensemble Vocal Soli-Tutti de l'Universit  de Paris 8. El dilluns 16 d'abril, aquesta formació de dotze cantants va interpretar obres polifòniques dels segles XX i XXI sota la direcció de Denis Gautheyrie. Entre les peces de Gyorgy Ligeti, Delf n Colom , Maurice Ravel, Joseph Kosma i Oliver Messiaen hi destaca l'estrena de l'obra *21 gouttes de musique* de l'autor Enrique Muñoz.

■ **Jornades de medicina**

El Consell General d'Estudiants de Medicina de la UAB ha organitzat la cinquantesima edició de les Jornades Estatals de Medicina. Aquestes jornades es celebren dos cops a l'any i compten amb la representació de tres estudiants de cada facultat de l'Estat espanyol. Les jornades s'han dut a terme del 18 al 21 d'abril i un dels temes clau ha estat la necessitat d'una nova Facultat de Medicina a València, així com la renovació dels estatuts del Consell Estatal d'Estudiants de Medicina (CEEM).

■ **Cinema d'assaig**

Els guanyadors del II Premi Roman Gubern de cinema d'assaig de la UAB han estat Alberte Pagán, amb el film *Bs. As.* i Maria Canyas, amb *La cosa nuestra*. A més a més, el jurat ha atorgat menció d'honor a les producciions *Wide Awake*, d'Alan Berliner i *De la hospitalidad*, d'Oriol Sánchez i Miguel Amorin. L'entrega dels premis es va fer el dijous 26 d'abril a la Sala de Cinema de la UAB, on el promotor del premi, Josep Maria Català, va valorar molt positivament una participació que ha comptat amb 59 pel·lícules de m s de quinze països diferents.

■ **Xerrada sobre la narrativa catalana**

Els escriptors Màrius Serra i Vicenç Pag s van ser els protagonistes de la xerrada *Tendències de la narrativa catalana per al segle XXI*, dins el segon cicle de les *Sessions sobre literatura catalana actual*. La iniciativa de realitzar aquestes sessions  s del Grup d'Estudis de Literatura Catalana de la Universitat Autònoma de Barcelona (GELCC). També hi ha col·laborat components de l'Aula de Teatre de la UAB per tal d'introduir l'auditori a l'obra d'aquests autors amb una lectura de fragments representatius. La conferència va tenir lloc el 17 d'abril a la Sala de Graus de la Facultat de Filosofia i Lletres ■

'6a Reunión Científica sobre Atención'

El Departament de Psicologia B sica de la UAB va organitzar la 6a Reunión Científica sobre Atención (RECA6).

La UAB va acollir el passat 12, 13 i 14 d'abril a la Casa Convalescència de Barcelona el RECA6, una reunió que pretén estr nyer la col·laboració entre els estudiosos de l'àmbit de la psicologia de l'atenció. A la cita hi van assistir uns 50 professionals vinguts des de diverses universitats i instituts de recerca d'Espanya. Segons Elena A a os, membre del comit  organitzador, la conferència de la doctora Maria Vanrell, de l' rea de Ciències de la Computació i Intel·ligència Artificial, va aportar l'aspecte més nou ja que " s la primera

vegada que s'ha abordat el tema de l'atenció del color i la textura des d'una aproximació computacional". La reunió es va estructurar en quatre punts: les bases fisiobiol giques de l'atenció, les variables que intervenen, els aspectes metodològics i la presentació de casos concrets en pacients amb falta d'atenció. Les persones assistents van definir la trobada com una reunió on es podia descobrir de manera clara quins són els nous camins que s'obren dins el camp de la psicologia de l'atenció ■

Laia Carbonell

Viatge a l'Alguer

Els estudiants de l'assignatura de Pràctiques de Llengua Oral i Escrita Catalana de la titulació de Filologia Catalana van viatjar a la ciutat d'Alguer, situada a l'illa italiana de Sardenya, del 15 al 18 d'abril per tal de conèixer de prop la realitat de la llengua catalana en aquesta localitat. A més de fer de turistes, van visitar associacions culturals i centres d'ensenyament. Alguns dels principals llocs visitats van ser la Biblioteca Comunal Rafael Sari, la televisió CatalanTV i el Centre de Recursos Pedagògics Maria Montessori.

La ciutat catalana sarda té una producció literària en llengua pròpia que ha de lluitar per fer-se un lloc entre la literatura italiana dominant. En aquest camp és important el paper que pot jugar el turisme català procedent dels

Països Catalans situats a l'Estat espanyol per tal que els mateixos algeresos valorin més la llengua pròpia. El fet que el turisme s'adreci als algeresos en català ajuda a normalitzar l'ús de la llengua a l'Alguer.

L'Escola San Giovanni disposa d'una secció experimental d'ensenyament plurilingüe (català, italià i anglès) que té com a primera llengua de referència el català de l'Alguer i compta amb una quinzena d'alumnes de 3 a 5 anys. El director de l'Obra Cultural de l'Alguer, Carlo Sechi, va explicar als visitants la tasca de promoció cultural de la seva entitat, de la Biblioteca Catalana creada el 1988, del Premi de Poesia i Prosa Rafel Sari, dels cursos de llengua a l'Escola d'alguerès Pasqual Scanu i de l'activitat editorial ■ **T.R.**

■ L'Expedició Tahina-Can viatja a Cuba

La UAB i Bancaja organitzen una nova edició de la Expedició Tahina-Can. 60 estudiants d'universitats de tota Espanya participaran en aquest esdeveniment que aquest any té com a destí l'illa de Cuba. L'objectiu és fomentar l'interès per la cultura llatinoamericana a partir de la cooperació amb les universitats i mitjans de comunicació autòctons.

■ Teatre de Creació

El Taller de Creació d'Espectacles de l'Aula de Teatre de la UAB va posar en escena l'obra de René Obaldia *Classe Terminale*. L'espectacle es va representar els dies 17 i 18 d'abril al teatre de la plaça Cívica sota la direcció d'Arnau Vidal. Es tracta d'una obra que transcorre en el món universitari i que està protagonitzada per estudiants.

■ Sensor de contaminants

Científics de la UAB, en col·laboració amb el CSIC, han desenvolupat un nou biosensor electroquímic que detecta la presència en els aliments de quantitats ínfimes d'atrazina -un dels herbicides més utilitzats en l'agricultura. El sistema ha estat provat amb èxit en mostres d'aigua potable i de suc de taronja, així com per a la detecció de restes d'antibiòtics en la llet de vaca.

LAIA CARBONELL

■ Llibres a un euro

Les biblioteques de la UAB han ofert llibres i revistes a un euro les setmanes del 16 al 20 i del 24 al 29 d'abril. Al vestíbul de cada biblioteca hem pogut trobar llibres i publicacions que, bé no interessaven a la biblioteca, bé incrementen massa el nombre d'exemplars que ja hi ha. Abans d'oferir-se als estudiants, aquests llibres es van oferir a diferents llocs entre els que destaquen la Biblioteca Pública de La Havana, una escola del Senegal, el Centre de dia de Cerdanyola o el Casal d'avis de Sant Cugat. Els exemplars s'han venut al simbòlic preu d'un euro, i tots aquests diners aniran destinats íntegrament al projecte de La Marató de TV3 ■ **L.C.**

■ NOTÍCIES

Foto de família dels signants. Al mig veiem el rector de la UAB, Lluís Ferrer, i el director del projecte, Josep Maria Martí.

CARLOS RUL-LAN

La UAB crea l'Observatori de la Ràdio a Catalunya

El conveni estableix la creació del primer organisme independent a l'Estat espanyol dedicat a la radiodifusió.

L'Observatori de la Ràdio a Catalunya es va crear per la UAB, l'Associació Catalana de Ràdio i les ràdios públiques el passat 17 d'abril a la Casa Convalescència de Barcelona. Amb la signatura del conveni es va fer realitat el projecte per la creació i el bon funcionament posterior d'un organisme que diferencia a la indústria radiofònica catalana. És el primer organisme independent que es crea per la recerca i l'estudi sobre la radiodifusió a Catalunya. L'Observatori està dirigit pel doctor Josep Maria Martí, membre del Grup de Recerca en Imatge, So i Síntesi (GRISS) del Departament de Comunicació Audiovisual de la UAB. Durant l'acte de presentació el director del projecte va recalcar que era necessari

establir un contacte sòlid entre el món acadèmic i el professional. "Avui establim el vincle", va sentenciar. Tots els representats de les entitats signants van redundar en aquest concepte de la importància en la relació acadèmica i professional.

El director de Catalunya Ràdio va expressar el seu desig per tal que es redueixin les distàncies i el rector de la UAB, Lluís Ferrer, espera que "la realitat acadèmica faci millor la ràdio". La primera trobada que organitza l'Observatori es va dur a terme el passat 26 d'abril de 2007 i va estar dedicada a la Ràdio Digital ■

Carlos Rul-lan

La conflictivitat a la Vila porta a set expulsions

A la Vila Universitària són ja famoses les festes que s'organitzen als pisos els dijous. Tot i que el contracte especifica que no es pot fer soroll entre les dotze i les vuit del matí, és estrany el dijous que hi ha tranquil·litat. Els agents de seguretat acostumen a intervenir a partir de les dotze de la nit. És aquí quan es produeix el conflicte; alguns cops són els propis vilatans els que prenen una postura agressiva vers l'agent, però d'altres, és el propi vigilant el que fa un abús d'autoritat. Les set expulsions són un reflex de la conflictivitat

entre els estudiants, la Vila i els agents de seguretat.

El motiu pels quals els joves han hagut d'abandonar els seus pisos han estat diversos, però tenen en comú l'enfrontament amb seguretat. Alguns joves que porten anys vivint a la Vila afirmen que amb l'antiga cap de seguretat, la Lola, això no passava.

La Vila afirma que les festes no estan prohibides. El director, José Luís Albertos, diu que aquests fets són molt greus i que, a més, al dia següent de tots aquest incidents es van haver de recollir vidres trencats i reparar

CARLOS RUL-LAN

Els expulsats per organitzar festes asseguren que se'ls acusa de tot el que va passar aquella nit.

els llums dels passadissos. Per la seva banda, els expulsats per organitzar festes asseguren que se'ls acusa de tot el que va passar aquella nit en diferents zones de la residència ■

Anna Palomo

La Universitat de Cambridge ha publicat recentment un estudi a la revista 'Science' que connecta la impulsivitat amb la vulnerabilitat. Yolanda Peña, investigadora de la Universitat de Medicina de la UAB, ha participat en aquesta recerca.

ELENA MARTIN

La importància dels neurotransmissors en les addiccions

La dopamina és un neurotransmissor molt relacionat amb el desenvolupament d'addiccions, que s'allibera en situacions de reforç i actua sobre uns receptors. Una d'aquestes famílies de receptors és la D2/3; la regió del cervell on s'ha descobert que existeix un número menor en el cas de les persones impulsives. Ja s'havia observat que trastorns com el dèficit d'atenció amb hiperactivitat, l'esquizofrènia o les addiccions a psicoestimulants presenten una alteració en els circuits de reforç del cervell. Però cal dir que només es tracta d'una hipòtesis ja que en el cervell es produeixen molts més canvis. Per això, no s'ha d'establir a partir d'aquest estudi una relació de

Imatges del laboratori on s'ha fet la recerca científica.

causa directa ja que existeixen múltiples factors que poden influir en les conductes addictives, com és el cas de la procedència social, per exemple.

Hi havia el dubte, però, si aquestes alteracions eren producte del consum de psicoestimulants o ja eren presents abans que els subjectes desenvolupessin l'addicció. Gràcies a aquest treball, s'ha sabut que el dèficit de receptors de dopamina D2/3 és previ al consum en els rosegadors impacients, com les rates del laboratori.

En l'experiment es van seleccionar rates impulsives i no impulsives, mitjançant una tasca d'atenció visual on els rosegadors havien de prémer uns

botons per obtenir menjar, amb unes pautes de temps determinades. Els animals impulsius eren els que presentaven més respostes prematures.

La Unitat de Psicologia Mèdica de la UAB porta també altres línies de recerca amb rates sobre la proclivitat diferencial en les addiccions, com és el cas de treballs recents de l'investigador Marc Guitart amb rates romanes, els quals han establert altres dianes moleculars (agrupació de cèl·lules) en el sistema dopaminèrgic que afavoreixen la vulnerabilitat humana a l'alcoholisme ■

**Danuta Assia
Yolanda Alamillo**

Viure i treballar al campus

Les cases Sert estan situades al nord de la Vila Universitària del campus de la UAB. Els residents, treballadors o investigadors que hi viuen, gaudeixen dels mateixos serveis i instal·lacions que disposa la Vila, amb la particularitat que, si així ho desitgen, poden viure-hi temporades més llargues.

En total hi ha 42 cases, onze de les quals són d'una sola planta i són una reproducció de l'habitatge que l'arquitecte català Josep Lluís Sert, representant de l'Escola Racionalista, es va fer als EUA. En l'interior d'aquestes, els espais oberts estableixen una comunicació visual perfecta entre les diferents habitacions.

Sert ho va concebre així per tal de desenvolupar còmodament les seves activitats diàries. "És una casa feta a la mida de les persones", explica Eulàlia, resident en

una d'aquestes petites joies de l'arquitectura.

Eulàlia Ferrer és periodista i el seu company treballa a l'Autònoma. "És un privilegi viure aquí", afirma. A ella i a la seva família els agrada estar aïllats de qualsevol nucli urbà. Viuen des de fa vint anys en una de les cases Sert de la part situada més al nord, una de les reproduccions de la casa que l'arquitecte català Josep Lluís Sert es va fer a Cambridge, quan va emigrar als EUA després de la Guerra Civil espanyola. Aquí, ella i el seu company han tingut dos fills.

Una vida al Campus

El seu poble ha estat el Campus, on s'han criat tots els seus fills: han anat a l'escola bressol, a primària, a l'institut i, fins i tot, un d'ells ja ha acabat una carrera, també a l'Autònoma.

Carrer principal de les cases Sert, ubicades al nord de la Vila Universitària.

Tot i que veu que a la llarga això pot acabar perjudicant-los, creu que per a ella i el seu marit ha estat una opció amb la que han gaudit d'una tranquil·litat "sense preu" i amb certs privilegis: els seus fills han pogut jugar al carrer, "com abans".

El fill més gran de l'Eulàlia té 23 anys i ja ha acabat la carrera. Ara viu a Cerdanyola. El de 17 anys, en Bernat, està estudiant batxillerat a l'institut Pere Calders, situat al nord del campus. Per aquest motiu, la majoria dels seus amics viuen a Cerdanyola, a Bellaterra o, fins i tot, a Barcelona.

Reconeix que la vida al campus li resulta còmoda, però que també té els seus inconvenients perquè "si has d'anar a qualsevol lloc o has quedat sempre t'has de desplaçar amb cotxe o tren", explica el jove. Malgrat tot, té pen-

Josep Lluís Sert i López

Els dissenys de Sert mostren un estil mediterrani on la llum i el color blanc hi juguen un paper molt important. L'arquitecte català pertany a l'Escola Racionalista i es desfà de qualsevol ornament en les seves creacions. La seva màxima: la simplicitat. Les cases Sert de l'Autònoma són una còpia sobre plànol de la casa original que l'arquitecte es va construir a Cambridge (EUA) entre els anys 1957 i 1958.

VAL, MACHÓ

sat anar a la universitat i, si pot ser, a la UAB. Afirmar sentir-se bé en aquest entorn, encara que en un futur li agradaria marxar, potser a Barcelona i viure en un pis de lloguer “perquè el preu de les cases és molt elevat”.

Comoditat provisional

Per a Jordi Rojas, exvicegerent de recerca de la Universitat i, en l'actualitat, director d'un consorci de transferència de coneixements a Barcelona, “viure al campus és bastant còmode, tot i que saps que no serà el teu habitatge definitiu”. Fa quasi vuit anys que ell i la seva esposa van decidir traslladar la seva residència al campus de Bellaterra. Tot plegat els era molt còmode ja que quan van començar tots dos feien horaris llargs, sense hora concreta de plegar. Els seus fills s'han fet grans i ja no viuen amb ells, per això ara es plantegen si ha arribat el moment de marxar. Com els fills de l'Eulàlia, els

A dalt, la façana dels adossats on hi viuen investigadors i personal de pas pel Campus. A baix, imatge dels jardins de les cases Sert d'una sola planta.

seus van anar primer a l'escola i, després, a l'institut Pere Calders, situat dins l'Autònoma.

“L'inconvenient més important de viure al campus ha estat no tenir supermercats a la vora i haver d'agafar el cotxe o la moto per fer qualsevol cosa”, explica en Jordi. Ara bé, no dubta en afirmar que, a la vegada, els ha facilitat la logística familiar: “Et simplifica moltes coses, però sacrificues altres aspectes que es troben a faltar”.

Vida de barri

Malgrat residir només a dues cases l'un de l'altre, en Jordi i l'Eulàlia tenen visions diferents quan se'ls pregunta si gaudeixen d'una vida de barri. Rojas assegura que es fa poca vida de barri als carrers que envolten les cases perquè es tracta d'una zona de pas, de poc contacte amb la gent, encara que reconeix que darrerament “comença a haver-hi nens que els caps de setmana juguen al carrer”.

Ferrer ho veu una mica diferent i compara les cases Sert amb un “poble petit”, amb un veïnat on ha vist néixer criatures, créixer i morir gent. Per a tots dos, però, són molt confortables. Sert les va concebre com un espai fet a la mida humana i, des d'un punt qualsevol de la casa, es pot veure el que hi ha a qualsevol altre. A l'interior, tot gira al voltant d'un pati central on l'Eulàlia hi té un ametller que és “un més de la família”.

A les cases Sert hi viuen professors, personal de serveis de la UAB i, en menor mesura, investigadors que marxen després d'una etapa concreta de col·laboració amb la Universitat. Aquests viuen en unes cases força més senzilles: adossats de dos pisos amb garatge. Res a veure amb les reproduccions de Josep Lluís Sert. Sigui com sigui, treballar i viure al campus és compatible ■

**Laura Casas
Matilde Gordero**

Un passeig facultats endins

Fer un passeig per l'Autònoma pot ser més que caminar de facultat en facultat o jeure a la gespa de la plaça Cívica. Dins d'algunes facultats trobem jardins molt interessants que són de visita obligatòria si s'estudia aquí. Alguns són força curiosos, com el jardí japonès de la Facultat de Traducció i Interpretació. Els jardins i els corredors interiors són petits espais dins les facultats que ofereixen als estudiants i treballadors un lloc on respirar, estirar-se una mica, llegir o, simplement, descansar de les pissarres i la paperassa sense haver d'estar a la cafeteria. Si tens ganes de passar una estona contemplativa, serena, desconnectat o desconnectada de l'enrenou diari de les aules, descobreix aquestes propostes que et mostrem en aquestes imatges.

Text: Matilde Gordero
Fotos: Valeriano Machío

El Campus té corredors per descobrir. Des de la Facultat de Medicina, on podem contemplar una meravellosa imatge de Les Quatres Columnes de la UAB darrera de les persianes dels seus finestrals, o pels camins interiors on poder fer parada per fer mirada pensativa en cada racó ben il·luminat. Desviant-nos pel camí del rectorat, travessant el pont de l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat, arribem a Veterinària, i el que més impressiona és l'esquelet d'una balena suspès a uns metres de terra. Caminant cap la Facultat de Traducció i Interpretació, trobarem al límit del Campus el Jardí Japonès amb els arbres en flor i indicacions específiques de les plantes exòtiques que allà són plantades. Si anem en direcció al grup de les Facultats d'Educació, Filosofia, Dret i Història, ens trobarem escultures ja oblidades, encerclades entre edificis o obres, i de gran valor estètic i significatiu. En qualsevol d'aquests trajectes, les places acollidores i interiors et poden servir per una desconexió i gaudiment de l'aire pur.

YOLANDA ALAMILLO - MARIA SISTACHS

“No vaig tenir mai por de fer res, només quan tiraven bombes”

‘Dones lluitadores’ va ser el títol de la xerrada que va encapçalar Neus Català el passat 14 de març a la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB. Infermera de professió i defensora de la República espanyola, Neus Català és la única supervivent catalana del camp d’extermini nazi per a dones de Ravensbrück (Alemanya).

Què li queda d’aquella nena que es va criar entre pagesos als Guiamets?

Els millors records. La meva infantesa, la meva joventut... I encara que no vaig fer de pagesa, la terra la porto enganxada a les soles.

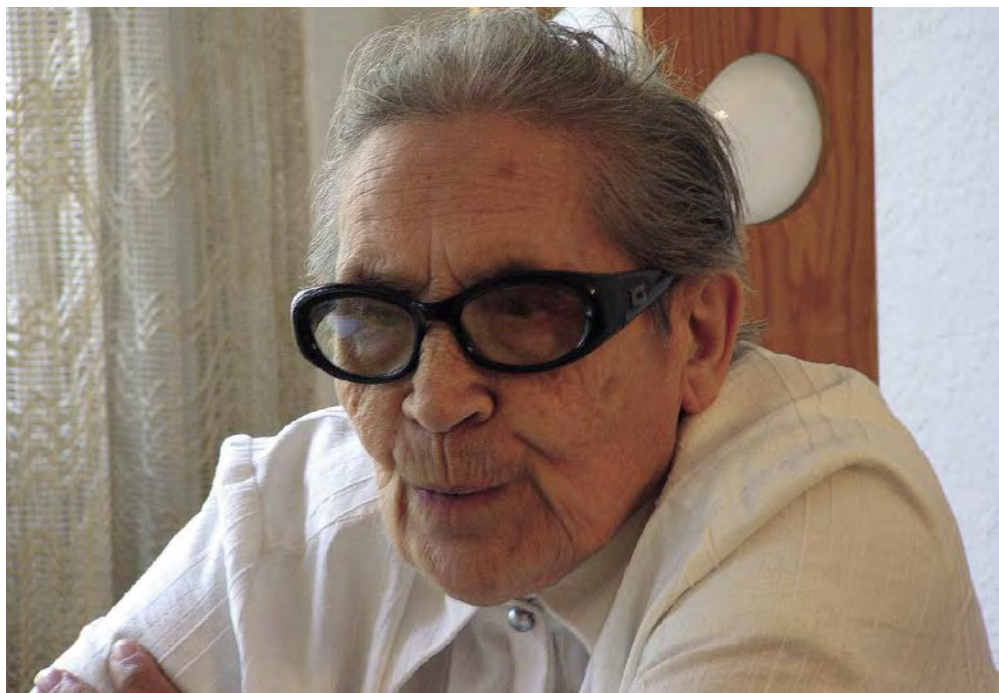
Sent molta responsabilitat per haver de carregar amb el testimoni de totes les persones que van viure el mateix que vostè, però no ho han pogut explicar?
No. No és una cosa feixuga. Ho vam prometre i és un deure que tenim els que hem sobreviscut i poder complir-lo és una satisfacció. És una satisfacció aconseguir que no es perdi la memòria del que va passar i que es recordi

“L’exili va ser molt dur, però molta gent pensava que ens ho passàvem molt bé”.

el mal que els hi van fer a les dones que van morir.

El 1940 quan estava exiliada a França, va ser el moment que els nazis van entrar al país. Per què no va tornar a Espanya com molta gent va fer, en comptes de quedar-se treballant a la resistència francesa?

No podia tornar a Espanya perquè m’haguessin posat a la presó, o bé hauria d’haver fingit i anar a missa cada dia i acceptar unes idees que eren contràries a les meves. L’exili va ser molt dur, però molta gent pensava que ens ho passàvem molt bé. Quan era jove deia: la pàtria és tot el món, però quan vaig marxar a França, vaig adonar-

■
“La resistència va ser molt dura i perillosa. En els enllaços és on van morir moltes noies”

■
“Allò que van fer al final era impensable, ells tenien l'ordre d'eliminar-nos a tots”

■
“No els perdono, no el que m'han fet a mi, sinó tot el que he vist fer als altres”

me que hi havia una frontera i, en aquells moments, vaig saber que pàtria volia dir casa meva, el meu país, la meva família, els meus amics.

Vostè, com va viure l'exili?

Reconec que no vaig ser de les més desgraciades. Portava una colònia de 180 criatures, que vaig aconseguir que no fossin deportades al camp de concentració que hi havia a prop d'Argelers. Vam estar durant tres mesos en un castell medieval. Estava bastant destrossat, però ja no teníem el cel de closca, teníem un aixopluc, també hi havia aigua i podíem fer foc perquè podíem anar a buscar llenya al bosc, que el teníem al costat.

Neus Català ha recuperat més de 1.000 noms de dones espanyoles que van fer la resistència o van patir les deportacions dels nazis.

En aquests grups era obligatori que hi hagués un francès que ens dirigís. Nosaltres teníem un metge, el doctor Queyroi, que per a mi va ser el primer personatge bo amb qui vaig topar. Però també recordo que hi havia una infermera molt fatxa, amb qui em vaig encarar. En aquells temps amb prou feines sabia francès, parlava *petulà*, una barreja de català i occità, i per insultar ja em servia.

Tenia un caràcter fort, no es deixava trepitjar, però va tenir por alguna vegada?

Mai vaig tenir por de res, només quan tiraven bombes. No em feia por ningú. Al castell, recordo que va venir la policia i els hi vaig

ensenyar sencer. Els hi vaig dir: veieu, sóc republicana i, si cal, comunista. Per a vosaltres sé que sóc una enemiga, però aquests pobres xiquets no han fet res i no hi ha dret que visquin en aquestes condicions. Llavors ens van treure d'allà i ens van portar a Carsac, un poblet apartat, i ens van instal·lar a les dependències d'un hospital. Ens van tractar molt bé, encara que hi havia una monja espanyola que li havien explicat que els republicans mataven els capellans, robaven i eren uns assassins, i no ens mirava amb gaires bons ulls. Però li vam explicar que el feixisme era una raó d'estat per anar en contra de la República. Els fatxes eren els qui havien provocat la guerra.

L'Amical de Ravensbrück: la memòria dels qui no poden parlar

Neus Català és la presidenta de l'Amical de Ravensbrück a Espanya. L'associació va néixer a partir del jurament que es van fer tots els qui van sobreviure als camps d'extermini nazis, el de contar tot el que havien viscut i el que els havien fet. Tot i que Neus Català porta des que va sortir dels camps amb la seva tasca de recuperació de la memòria, l'Amical es va presentar oficialment el dia 29 de juny de 2006 a Barcelona. L'Amical també lluita per la conservació del patrimoni històric dels camps, actualment sol queden dempeus els forns crematoris, la presó i la *kommandatur*. El reconeixement a les deportades espanyoles a Ravensbrück va arribar el 2005, després de 30 anys lluitant per aconseguir que se'ls hi dediqués una cel·la entre les restes que es conserven al camp. El Comitè Internacional de Ravensbrück, que va ser declarat per les Nacions Unides com a missatgeres de la pau l'any 1987, celebra la seva trobada (anual) cada any en un país diferent. Aquest mes de maig la reunió s'ha fet a Barcelona. Neus Català afirma que els organitzadors "s'ho han pres amb moltes ganes". El congrés ha estat un acte tancat al públic però també hi ha hagut recepcions i un espectacle de fi de festa obert a tothom.

Va fer d'enllaç entre el maquis i els caps regionals de la resistència francesa. Per què va posar en perill la seva vida per objectius polítics?

La resistència va ser molt dura i molt perillosa. En els enllaços és on van morir moltes noies. A tots els països d'Europa hi havia la resistència, havies de viure com a legal i el que feies era clandestí, perquè transportaves armes, diners, missatges, propaganda. No ens amagàvem, passàvem entre la gent normal i també havíem de passar per davant dels comandants alemanys. Ara els alemanys ja saben que les dones són tan dimonis com els homes, però llavors no ens deien res perquè estaven acostumats a tenir les seves dones aplacades i es pensaven que totes érem iguals.

La nit que se les van endur a vostè i altres dones de la presó

Als seus 92 anys, Neus Català presideix i és sòcia d'honor de l'Amical de Ravensbrück a Espanya.

de Llimotges, va pensar que anaven cap a un camp de concentració?

No. Sabíem que quan t'agafaven et mataven o et deportaven però no sabíem què era la deportació i, encara menys, ens imaginàvem què hi havia en un camp de concentració.

Quan va entrar al camp de concentració de Ravensbrück, ha dit en alguna ocasió que semblava com entrar a la ciutat dels morts.

Com va mantenir l'esperança? Sentia que la mort rodava de veritat i no és cap paraula de literatura. Se sentia una cosa estranya, sabies que allí hi anaves per morir. Els que havíem lluitat contra el nazisme i per la defensa de la pau sabíem que era una etapa per la que havíem de passar. Quan vam fer la resistència sabíem el que hi havia, no ens hi vam posar inconscients. No

■ **“No denunciem que hem estat deportades, denunciem que aquí hi ha hagut un règim que ha retardat l’avenç que tenia el poble espanyol”**

■ **“És una satisfacció aconseguir que no es perdi la memòria del que va passar i que es recordi el mal que els hi van fer a les dones que van morir”**

conec cap companya que hagi renegat mai del que ha fet.

En el camp les humiliacions per part dels SS eren constants. Quina va ser la més dolorosa rebuda per vostè?

Tot va ser dolent, l’ambient, la pudor de carn cremada... Era un camp previst per 3.000 persones i n’erem 11.000, imagineu-vos com estàvem. Vivíem com podíem: hi havia tres vàters per cent persones.

I vau patir gana i set?

Vam patir més que la gana, vam patir la fam. L’estómac se’t retorçava, no hi havia res a dins.

I això que ha dit que tot era dolent?

Tot era dolent, les barraques eren negres i lletges, la teulada era de paper alquitranat i si nevava es trencava. El menjar no era men-

Neus Català, exiliada a França, va portar una colònia de 180 nens, perquè no fossin deportats al camp de concentració que hi havia a prop d’Argelers.

jar, era un plat i allí et donaven un líquid, no sé què hi devien posar perquè fos una mica espès. Al capdavant ho preniem perquè almenys era com aigua bullida. Les conduccions de l’aigua i les conduccions dels vàters corrien paral·leles amb un metre de distància, imagineu-vos... Aguantàvem tot el que podíem la set.

Odia tota aquella gent que la va maltractar i la va torturar?

En aquell moment els odiava, després no vaig voler odiar, viure amb odi és molt dolent. No els perdono, no el que m’han fet a mi, sinó tot el que he vist fer als altres. Allí al camp, el que va créixer molt va ser la solidaritat i la cultura. Al camp de dones de Ravensbrück existeix la *kommandatur* i serveix d’escola internacional per l’estudi de la deportació. En aquesta escola s’hi troba la cultura que s’havia fet al camp de dones

en memòria dels deportats. Fer la cultura era fer treballar el cervell i educar. A més ho fèiem perquè ho necessitàvem. Qui sabia anglès ensenyava l’anglès, jo que havia estat infermera, però també pagesa, explicava com s’havia de cuidar la terra.

Què pensava quan estava als camps d’extermini nazis?

Pensàvem amb els nostres i pensàvem que de totes maneres, encara que moríssim allí, la guerra no la guanyarien ells. Cada nit, per obligació, havíem de cantar i això era la bona nit de cada dia. Almenys al grup que vaig estar jo, perquè el camp va passar per èpoques encara més horribles. Allò que van fer al final era impensable, ells tenien l’ordre d’eliminar-nos a tots.

Vostè actualment es veu com una supervivent?

Jo? No, supervivent no, no en faig una glòria, en faig un deure.

Quina és la tasca principal de l’Amical de Ravensbrück a Espanya del qual vostè n’és presidenta?

La tasca principal és conservar el record, la memòria. Hem estat testimoni de coses que han passat i que no poden negar. Nosaltres no denunciem que hem estat deportades, denunciem que aquí hi ha hagut un règim que ha aplacat i ha retardat l’avenç que tenia el poble espanyol.

Què ha significat per a vostè ser reconeguda com a catalana de l’any 2006?

És un reconeixement a les dones i no a mi sola, al paper que hem jugat totes. M’ha tocat a mi, però és per a totes les dones ■

**Yolanda Alamillo
Maria Sistachs
Alba R. Santos**

VAL.MACHÍO

Els menjadors a examen

Les facultats de Lletres (Dret, Educació, i Traducció i Interpretació) han fet diverses accions contra els serveis de restauració per la deficiència d'alguns serveis, l'abús en els preus del bar i la qualitat a la baixa del menjar. Nosaltres hem volgut fer una valoració de primera mà i hem contrastat el servei amb usuaris, empreses i els seus responsables.

Durant les últimes setmanes, en les facultats de Filosofia, Història, Dret, Educació, i Traducció i Interpretació, diverses assemblees d'estudiants han protagonitzat mogudes de reclamació per demanar una millora dels serveis de restauració i bar que els afecten.

Una de les primeres queixes ha estat sobre els preus del bar. Els preus del cafè i dels menús els fixa la Comissió d'Economia a partir de l'Increment de Preus al Consum (IPC) i altres criteris. Els preus dels menús són de cinc euros (sense IVA) per als menjadors d'estudiants, i de set euros en els restaurants del professorat i de particulars. A l'hotel de la Vila, que és privat, el preu oscil·la entre deu i dotze euros. Els preus que no són del menú i els salaris del personal

Els menjadors són self-service per als alumnes i el preu del menú actual és de cinc euros sense IVA.

de restauració, els marquen les empreses que els gestionen.

Montserrat Riba, responsable dels Serveis de Restauració de la nostra Universitat, ens diu que les concessions dels serveis de restaurants i bars es fan per concurs públic cada vegada que finalitza un contracte. Ara estan en concurs els restaurants de Lletres i d'Educació i el bar de Comunicació. Aquest bar no té molt clara la seva definició i no ha de complir amb les exigències d'un restaurant. Ens comenta que a les empreses els surt bastant rentable treballar al Campus, però no és "la joia de cap corona".

Les reclamacions

Una altra reclamació de l'Assemblea d'Estudiants d'Educació ha estat sobre el menjar a les

facultats de lletres. Es cobren els complements, com l'oli, i ha anat perdent qualitat. A tota la Universitat, el menjar, a criteri general, és bo en quantitat i varietat més que no pas en qualitat. Està ben vist la diversitat de plats, sobretot pels estudiants erasmus. A la Universitat de Pisa, ens diu una estudiant italiana, només serveixen un primer plat i un segon, sense poder optar a més.

El Servei de Restauració de l'Autònoma obliga que el client pugui escollir entre tres primers i tres segons (que hi hagi la possibilitat d'escollir entre carn o peix) i entre un menú de règim o un menú vegetarià.

En la nostra experiència particular trobem com a deficient que s'hagi de recollir tots els plats alhora, refredant-se el segon, perquè l'espai de *self-service* i el de taula estan diferenciats. Aquí tenen importància els microones. "Els microones són de l'Au-

tònoma —ens diu Montserrat Riba—. Al principi en vàrem posar un per escalfar el segon plat de l'autoservei i després en vàrem posar més per les carmanyoles, i ara...", ja no sap com explicar-ho.

Infraestructures

I què podem dir de les infraestructures? En general són austeres i, per sobre la comoditat, prima la funcionalitat. En els menjadors de Medicina i d'Educació el mobiliari interior està enganxat al terra, amb totes les incomoditats que això suposa.

Les terrasses hi són a tots ells, però la interior de Veterinària, amb un jardí, és la més desitjada. Podem trobar diferències d'espais per a alumnes i per a professors, particulars o erasmus, on el servei és a taula i el preu del menú també és més car i té alguns complements.

En hores de màxima afluència, la sensació que falten espais és

Els professors i particulars que ho desitgin poden dinar en un servei de restaurant una mica més car amb el menú i altres complements.

generalitzada. La informació confosa, també denunciada, es troba en les senyalitzacions referides als menús i els seus complements, els preus, i altres productes.

Pel que fa al servei, el personal es considera excel·lent. D'altra banda les cues són normals. Les deficiències les hem trobat en els serveis de bar on la manipulació d'aliments és incorrecta. Cobren, fan el cafè i serveixen els productes, tot al mateix temps.

Resolució de conflictes

Els conflictes es negocien un a un. La primera reclamació s'ha de fer a la Comissió d'usuaris de cada facultat. Després es parla amb el Servei de Restauració, amb un responsable de l'empresa... a esperar una entesa. Si s'han de demanar responsabilitats, l'Autònoma és "responsable subsidiària", ens diu Montserrat Riba, encara que no està molt clara la delimitació. També comenta que les crítiques es dirigeixen sobretot a l'empresa, i aclareix que "és com si les empreses fossin una persona que viu de lloguer en un pis".

Montserrat Riba ens informa que, properament, es podrà participar per correu electrònic en una enquesta sobre el nivell de satisfacció del servei de restauració i es sortejarà un cap de setmana en una casa rural. Les facultats millor valorades, en la nostra comprovació de camp, han estat les de Veterinària i Medicina ■

**Valeriano Machío
Carlos Rul·lan**

Cercant el personatge...

El text està escrit, les piles posades i la feina continua... Un equip de quatre persones, director, ajudant de direcció, productor i tècnic de fotografia, debaten sobre les figures dels protagonistes del curtmetratge. Les tenen dibuixades a la seva ment, les podran trobar?

“Cada càsting és una experiència totalment diferent, un món apart. Cada anunci, cada curt, cada gravació és una feina distinta i al final, el que t’emportes a casa és l’experiència, els records de moltes hores compartides amb gent que està tan il·lusionada com tu i que dona el millor perquè treballa per vocació, com tots en el camp de la interpretació”.

Alma Buceta té 22 anys i una llista de catorze curts darrere el seu amor per la dramaturgia. Mai s’ha preparat en una acadèmia, ni té un padrí al cinema... Tot el seu èxit neix de la capacitat de treball que desenvolupa al davant de la petita pantalla amb els ulls fixos en el mirall imitant les llàgrimes i rialles dels seus actors preferits. “Cada dia imaginava que era algú: la Celestina, la Caputxeta Vermella, Hanníbal. Jo que sé...

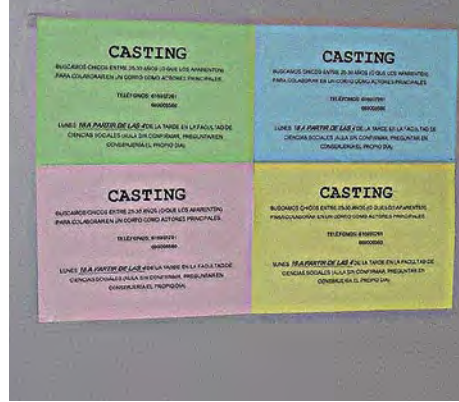
De tant en tant, els platós de la Facultat de Comunicació esdevenen l’escenari de càstings ben diversos.

Fins que vaig arribar a la universitat per estudiar Sociologia i vaig descobrir que cercaven actors aficionats per a un curt a la Facultat de Comunicació... I em va animar que fos un altre qui busqués el personatge per mi. Vaig tenir sort i des de llavors em presento a tot”.

Alma sap que no és fàcil, que la sort reparteix les cartes i que el camí a l’èxit és una utopia encara que tinguis experiència. A les facultats ningú cobra i tota la recompensa acaba, com a molt, en un concurs a nivell nacional.

Una feina divertida

Iria Pedreira porta més de tres anys coordinant equips de càsting. Assegura que la feina és divertida: “Sempre hi ha una llista d’anècdotes per recordar quan acabes la selecció, encara que se

■ **Per molts 'càstings' no es demana experiència professional**

■ **Sempre hi ha una llista d'anècdotes per recordar quan acabes la selecció**

■ **A les facultats ningú cobra i tota la recompensa acaba, com a molt, en un concurs a nivell nacional**

sol fer tot en un sol dia i al final es fa molt llarg". Un cop producció i direcció han definit el treball als seus caps, es penjen cartells a totes les facultats del campus. De vegades es publicita en algun diari, s'anuncia en pàgines *web* dedicades als *càstings* o en escoles de teatre. Pedreira explica que se sol citar a la gent amb quinze minuts de diferència, se'ls demana que es presentin davant la càmera i després que interpretin un tros del guió del curt.

Sovint, s'aprofiten una mica de la posició de poder i demanen als intèrprets que amotllin la seva imaginació. "Hem vist de tot, des de nois que el millor que saben fer és aguantar una cullereta amb el nas fins els que fan el pi, criden desenfundament, imiten un refredat, de tot", conta Pedreira.

Ni ella ni Laura, ajudant de direcció d'alguns *càstings* convocats aquest any a la Facultat

de Comunicació de la UAB, recorden una prova sense candidats. "Si ho publicites bé, sempre ve gent. Quasi tots vénen seriosament, el que passa és que l'equip del curtmetratge sol tenir una idea del físic de la persona que ha d'interpretar el paper i, de vegades, ve gent tan distinta que fa gràcia, però hi ha d'haver de tot i els participants no s'han de desanimar mai".

Moltes anècdotes

Les anècdotes es conten per cents i Pedreira, fins i tot, recorda un any que van fer un curt a causa d'un malentès produït en un *càsting*. "No era en aquesta Facultat, sinó a Pontevedra. Vàrem convocar un càsting per a un curt i, com que ens feia por que no vingués ningú, vàrem dir que era per a una pel·lícula del director Àlex de la Iglesia. El dia de les proves van aparèixer cents de persones al plató, fins i tot autobusos d'es-

Els candidats que es presenten als càstings arriben a fer de tot per aconseguir el paper en joc.

coles de teatre d'altres llocs d'Espanya. Varen voler denunciar-nos, ens amenaçaven, però el degà va parlar per nosaltres i tot va quedar en un espant terrible... I bé, és la filmació d'un curt que ara ens fa molta gràcia".

Per molts d'aquests *càstings* no es demana experiència professional, tant sols que el teu físic i el carisma de qui es presenta coincideixin amb allò que ha imaginat l'equip de selecció. És possible que en aquests projectes hi hagi la possibilitat de complir el somni d'un artista ocult en algun racó del campus o fins i tot que la casualitat desemboqui en una trajectòria professional per tota la vida. Qui sap! De moment, els platós de la Facultat de Comunicació són cada any l'escenari de molts personatges en busca del seu actor ■

**Alba R. Santos
Elena Martín**

Els llums
apagats,
les crispetes
a la mà i una
Coca-cola
ben fresca:
sessió
de cinema,
però, on?
A la Universitat.
Una bona
manera de
passar la tarda
o el matí,
combinant
el temps
d'oci amb
l'aprenentatge.
Descobreix
cada setmana
pel·lícules
procedents
de tot el món.

Les portes de la **ficció**

La UAB compta amb molts serveis per als seus estudiants: una perruqueria, un gimnàs, una botiga de roba... I des del curs 1996-97, l'Autònoma disposa d'una sala de cinema. Des dels inicis d'aquest projecte l'entrada ha estat gratuïta i limitada a l'aforament de la sala, 190 localitats.

Els dos primers anys, la plaça Cívica en col·laboració amb la UAB eren els gestors del cinema; a partir del curs 1998-99 va ser Cultura en Viu la que va passar a encarregar-se de tot el que comporta una sala de cinema a la Universitat. David Sirvent, cap de producció cultural de Cultura en Viu, explica: "Hi ha dues parts en la gestió del cinema: la direcció artística, que

s'encarrega de la programació, assessorament, activitats, etc, portada a terme pel professor de comunicació Josep Maria Català, i la producció de gestió, que ho fa Cultura en Viu".

Una programació didàctica

La sala de cinema s'utilitza sobretot per fer una programació didàctica: un 90% del total de les projeccions són pel·lícules incloses dins la matèria d'alguna assignatura. En aquests casos, el film va seguit d'un fòrum o debat entre l'alumnat assistent.

Segons Sirvent, les projeccions que s'utilitzen com a material docent estan excloses de pagar drets i també són més senzilles de trobar perquè normalment s'han editat a Es-

La Sala de cinema es troba a l'edifici C i es gestiona des de Cultura en Viu.

panya. Així doncs, tot el que no entra dins la programació acadèmica s'ha de llogar i pagar. Aquestes pel·lícules solen ésser estrangeres i es pot trigar fins a dos mesos a trobar-les: "Has de posar-te en contacte amb la productora encarregada de distribuir la pel·lícula, pot ser de França, de la Índia... Fas la feina d'una filmoteca", comenta David.

Cada dia hi ha alguna sessió, totes elles en versió original, que tant pot ser d'un curtmetratge, d'un documental o d'un llargmetratge de ficció, i que ocupen el 60% de la projecció de la sala.

Darrerament, s'està obrint a altres gèneres i formats, un exemple seria el *Premi Roman*

VANESA HEREU

■ **Per la gran pantalla solen passar unes 160 projeccions diferents cada curs**

■ **La sala de cinema s'utilitza sobretot per fer una programació didàctica**

■ **Cada dia hi ha alguna sessió, totes elles en versió original**

Gubern de cinema d'assaig que va tenir lloc el passat mes d'abril. Tal i com explica David: "T'has d'adaptar a l'oferta del mercat. Pot ser que trobis l'obra que vols en DVD a qualsevol botiga, però n'hi ha que només estan en 35 mil·límetres o en vídeo; sovint no pots triar". Per la gran pantalla solen passar unes 160 projeccions diferents cada curs, ritme que s'aguanta des de fa cinc anys.

Les pel·lícules de més èxit

Sirvent comenta que hi ha diferents blocs de pel·lícules: les que trien els estudiants, les que són material docent i les preestrenes que fan en col·laboració amb els cinemes Verdi, que s'emeten els dijous. "Les pel·lícules que han tingut més èxit van ser *Mullholand Drive* (2001), de David Lynch, i

L'interior de la Sala té una capacitat per a 190 persones.

Volver (2006), de Pedro Almodóvar", recorda Sirvent.

Darrere les càmeres

Per tal que cada dia es pugui obrir la sala de cinema hi ha els membres de Cultura en Viu, set persones que es dediquen a la gestió de la sala de cinema, la sala de teatre i tot el que s'inclou dins la cultura de la Universitat. A més, compten amb l'ajuda d'estudiants i de dos professors, el ja esmentat Josep Maria Català i el seu ajudant Ludovico Longhi. Cultura en Viu intenta fer una programació equilibrada i de tot el pressupost, un 20% el destinen al cinema.

Dins la programació d'enguany s'han pogut veure sessions dedicades al feminisme que tractaven una temàtica diversa: des dels maltractaments o la prostitució a la precarietat laboral de les dones, exemplificada amb pel·lícules tan

conegudes com *Te doy mis ojos* (2003), de Íciar Bollaín. D'altra banda, la sala ha organitzat sessions d'acollida als estudiants d'intercanvi mostrant projeccions com *Una casa de locos* (2002), de Cédric Klapisch, o *Todo sobre mi madre* (1999), de Pedro Almodóvar. Pel que queda de curs, tots els cinèfils i estudiants amb ganes de desconnectar podran gaudir de diversos cicles tan interessants com *Occident Malalt* o *La perillosa idea de Darwin*.

Si t'avorreixes a classe o estàs estirat a la gespa sense saber què fer, no t'ho rumiïs, acosta't a la plaça Cívica i mira la programació, segur que en trobes alguna que t'agrada. Si us plau, tanqueu els mòbils que la sessió està a punt de començar ■

**Elena Martin
Vanessa Hereu**

Els bitxos de la Vila

Quan algú diu que té un animal domèstic, la pregunta més freqüent acostuma a ser: gos o gat? No obstant això, també és habitual trobar peixos i ocells a les llars. Però, d'uns anys ençà, el concepte d'animal domèstic ha evolucionat cap a espècies més exòtiques. La Vila Universitària és paradigmàtica en aquest sentit. Tenint en compte tot això, la pregunta més sensata seria, quins animals habiten a la Vila portes endins?

Té les orelles caigudes. És molt nerviosa, encara que unes carícies serveixen per apaivagar la seva inquietud. Li agrada saltar de sobte i mossegar tot el que es troba al seu pas. “És silenciosa, però cada dia a les sis del matí em desperta perquè comença a fer sorolls amb la menjadora”, assegura el seu amo, un estudiant de Periodisme. Encara s’hi està acostumant, ja que la té a la seva habitació des de fa només una setmana. Es tracta d’un *bélière*, una raça de conill francès. Per què un conill? “Perquè és petit, ocupa poc espai i no dona massa feina. A més, és preciós”.

Animals i administració

Malgrat això, el reglament diu que “no és permès tenir cap animal a la Vila Universitària”. Aquesta afirmació és a l’apartat número cinc de la clàusula an-

La rata Rasmus i el dàlmata Dalí són algunes de les mascotes que es poden veure a la Vila

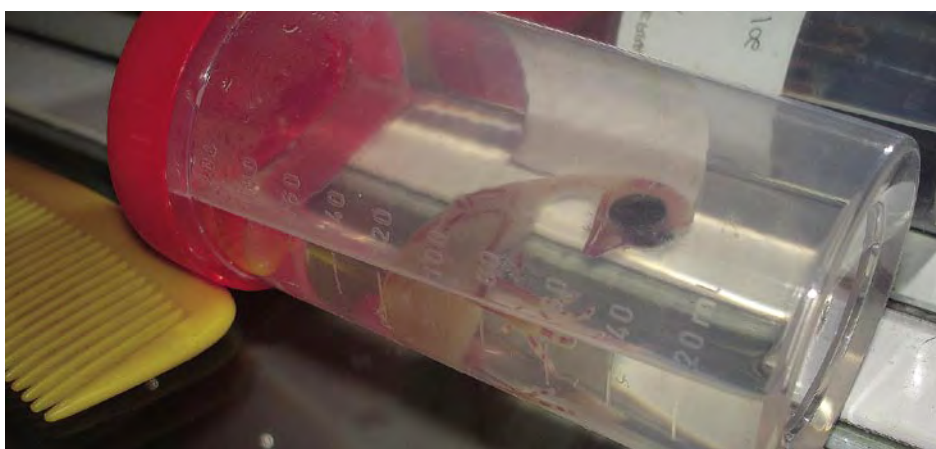
nexa número dos del contracte que firmen tots els residents de la Vila. “Serà motiu de rescissió d’aquest contracte l’incompliment de qualsevol d’aquests punts d’aquesta Normativa Interna de Funcionament que figura annexa i adjunta al contracte”, són les conseqüències que se’n deriven. Però hom podria preguntar-se, per què no es compleix aquesta norma?

A la Vila hi viuen animals, això no es pot negar. Qui no ha escoltat el rebombori que fan els gossos a mitja tarda? Aquests animals són dels vilatans i l’administració mira cap a una altra banda. “El contracte ho especifica ben clar”, diuen discretament des de l’oficina de la Vila Universitària. “Nosaltres sabem que hi ha animals, però si els companys de pis no es queixen, no hi veiem cap problema”. Per eludir responsa-

Animals per a tots els gustos

El 'Pollo Pelayo' és una mascota molt peculiar: es tracta d'un fetus de pollastre que viu a un tub d'assaig de formol. La seva mestressa és una estudiant de Veterinària que, fent pràctiques, li va agafar estima i se'l va quedar. I sentència: "Ja que no em deixen tenir animals vius, el tinc mort". A més, recompensa els nombrosos gats que donen vida als voltants de la Vila tenint cura de la seva alimentació. Per a ella ja és un ritual agafar un sac de menjar pels animals quan fa la compra. Un altre comentari interessant és el que fa referència al cost de les malalties dels animals: "Quan els amos es plantegen si pagar o no el remei que curarà la seva mascota, s'acostuma a valorar la mida de l'animal i la seva esperança de vida".

JORDI GRADOS

bilitats ens adreçen al president del Club de Residents, el qual no respon els nostres correus.

Problemes domèstics

Ens passem un dia qualsevol per la Vila i veiem el Dalí, un preciós dàlmata, a l'herba que hi ha al costat del Frankfurt. Ens hi acostem amb una càmera i el gos, que sap que ens el mirem, ens remuga. "Aquest és el seu espai, si s'acosta algú que no coneix sempre fa això", ens comenta l'amo. Sembla que des de l'administració de la Vila hi ha hagut alguns problemes amb el gos. "Quan era petit, es pixava a l'ascensor i als passadissos, vam haver de respondre a algunes queixes encara que la dona de fer feines ens encobria. A més, aquest any vam tenir problemes arran d'una companya de pis que no volia tenir el gos a casa; el fet, però,

El pollo Pelayo, una mascota molt peculiar

es va solucionar quan ella va canviar d'habitatge", assegura el propietari de Dalí. També ens comenta que hi ha persones que tenen un zoo sencer al seu pis.

Seguint la pista

Arribem al pis de tres veterinaris. Un autèntic zoo, això és ben cert. Una cotorra argentina, una iguana, un camaleó i uns quants jerbos de Mongòlia, que són una espècie de rosegadors petits. "En aquest habitatge hi vivim tres veterinaris i, com és lògic, ens agraden molt els animals. Podem aclarir que no hem tingut cap problema des que som aquí", comenten.

Una veïna del bloc H ens ensenya la seva rata Rasmus. La passeja amunt i avall a sobre de la seva esquena i la rata no fa més que olorar, olorar i esternudar. "És una rata que ha tingut molts problemes de salut

i hi he hagut d'invertir bastants diners en ella. No obstant, quan la deixo córrer pel pis, es fa cacota, pixa i, com que és un rosegador, es menja el sofà". A més, aquesta noia que fa Psicologia, ens aclareix que a l'hora d'escollir un animal va optar per una rata a causa de tots els experiments que se'ls fa en una professió com la seva.

Alguns animals no es conformen en viure en un pis petit. Ells també necessiten, com els seus companys humans, sortir a prendre la fresca. Hi ha casos als que, a més, assimilen alguns dels seus hàbits. "Quan passem al gos i el perdem de vista, ja sabem on el trobarem: al Frankfurt", ens comenta la mestressa de Mairen, una petita *Yorkshire* ■

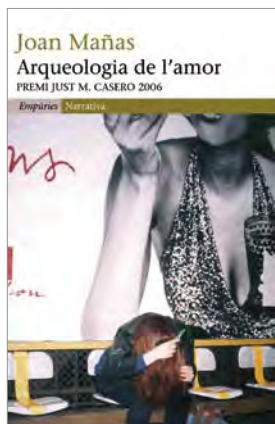
**Jordi Grados
Raquel Andrés**

■ LLIBRES

■ **Arqueologia de l'amor**
Joan Mañas
Empúries, febrer 2007
Premi de Narrativa
Just M. Casero, 2006

Aquest antic alumne de la UAB ha guanyat el prestigiós premi de narrativa Just M. Casero amb una novel·la sobre la necessitat de tornar al passat per poder viure el present. L'autor treballa amb bons estri-
 tris: París com a

escenari principal, narració en tercera persona barrejada amb cartes de dos personatges que seran el leit-motiv de la trama. Es pot estimar si tens alguna ferida mal curada? En Roc creu que no. Per això tornarà a París, sense saber per què,

però està segur de solament allí, a l'estació on es quedà el passat, pot reprendre el fil de la memòria i seguir fent camí.

■ **El riure de la màscara: formes de l'objectivitat en la poesia contemporània**
Pere Ballart. Quaderns Crema, 2007. XXI Premi Vallverdú d'assaig

El professor de Teoria de la Literatura Comparada Pere Ballart ha guanyat el XXI Premi Vallverdú d'Assaig amb aquest treball que repassa l'evolució

de la poesia actual i les noves estratègies que aquesta desenvolupa cap al lector. Ballart parla de la ironia i la risa com a fenòmens de provocació i dedica un capítol a l'obra "Moralidades", del poeta Jaime Gil de Biedma.

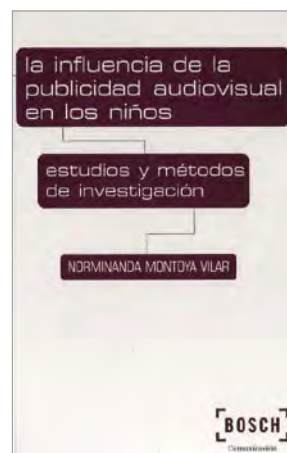
■ **La influencia de la publicidad audiovisual en los niños. Norminanda Montoya Vilar. Bosch Comunicación, 2007.**

Els nens des del moment del seu naixement estan sotmesos a tot tipus de missatges persuasius, però són els missatges publicitaris (eslògans, marques, logotips) els que més influeixen sobre ells. I ells, a la mateixa vegada influeixen a la major part de les compres de la família. D'aquesta manera es converteixen en consumidors precoços de tot tipus de productes. Tant la família com l'escola tenen la responsabilitat

d'ensenyar a llegir i interpretar els missatges persuasius. Per mitjà d'aquest llibre ens dirigim a pares i educadors per proporcionar-los coneixements contrastats sobre com influeix

la publicitat dirigida a nens i adolescents, quins efectes té a curt i a llarg termini, quines tècniques utilitzen els publicistes per dirigir-se als nens i adolescents i quins factors de la publicitat audiovisual agraden als nens.

Al llarg de l'obra, s'analitzen els nous formats publicitaris que es filtren per mitjà de la programació infantil i que estan presents a la vida quotidiana dels nens.

Si quieres encontrar un buen trabajo en poco tiempo...

- * PREPARA UNA OPOSICIÓN**
 - Auxiliares Administrativos
 - Profesores de Autoescuela
 - Policías Locales
 - Bomberos
 - Auxiliares de Bibliotecas
 - Técnico en Hacienda
 - Educación Primaria/Secundaria
 - Trabajo Social...
- * APRENDE UNA PROFESIÓN TÉCNICA**
 - Mantenimiento y Reparación de Ordenadores
 - Administración de Redes Informáticas
 - Técnico en Energías Renovables (Solar y Eólica)...
- * FÓRMATE EN UN SECTOR INNOVADOR**
 - Técnico en Educación Infantil
 - Decorador de escaparates
 - Empleado de Agencias de Viajes...

el camino hacia tu futuro
www.masterd.es

Ahora es tu oportunidad: 900 17 17 37
 o pásate por:
 • Avda. Francesc Macià, 35 (Sabadell)
 • Corsega, 474 local (Barcelona)

Maria López
Encarregada de
la neteja del SAF

ALINE MARTINS

La psicòloga de la neteja

La feina no és fàcil: deixar impecables quinze vestuaris, el menjador, les sales d'activitat física, passadissos... La persona encarregada d'aquesta missió des de fa tres anys està atenta a tots els detalls quan es tracta de la neteja. El terra, una finestra o una cadira són els seus objectius per tal que tot estigui net. En el Servei d'Activitat Física de la UAB (SAF), Maria López comanda la neteja de forma tan absoluta com especial.

El seu bon humor l'acompanya sempre i a tots els alumnes els encanta. Penses que té alguna queixa sobre el gran volum de feina que realitza durant vuit hores? "No, m'encanta la meua feina. No sé estar quieta. Tinc cura del SAF de la mateixa manera que de casa meua". I en aquesta, la seva segona casa, moltes vegades, aquesta dona de 56 anys d'edat, transforma la seva feina en una espècie de consultori mèdic perquè, a més de netejar el SAF, té cura dels alumnes. La Maria diu que coneix

moltes historietes dels joves, als que ajuda sempre que pot. "Sempre hi ha algun alumne que acut a mi per parlar dels seus problemes o demanar-me consells. Sóc una mica psicòloga!". Però sobre els seus casos, la Maria no parla molt, prefereix ser discreta. Serà el secret professional?

Plans de futur

La història d'aquesta dona crida l'atenció per la seva dedicació a la feina i, principalment, pels seus plans de futur: seguir netejant fins que la UAB la jubili. Darrere d'una vida tan simple, hi ha una dona, mare de tres fills, casada des de fa 35 anys, que sempre ha tingut com a prioritat la família abans que la vida professional. La feina de neteja a la UAB només la va iniciar quan els seus fills van ser grans i ja estudiaven a la universitat. Aquesta treballadora coneix la importància dels estudis i lamenta no haver tingut la mateixa oportunitat que els seus fills. "He fet l'educació bàsica a l'escola, no vaig poder

Maria López amb el seu habitual somriure a les instal·lacions del SAF

estudiar el que volia. Vaig haver de cuidar els meus pares quan era jove i, després, dels meus fills. Però no me'n penedeixo!"

Maria López confessa que la seva feina l'apassiona perquè no la considera gens simple, com molts imaginem. La recompensa per ser tan alegre i solidària, segons ella, és estar a prop de la gent, ser coneguda en els passadissos del SAF. "Estic molt contenta aquí perquè m'agrada la joventut, m'agrada ajudar".

Segons Maria, la feina pesada que realitza a la UAB des de fa sis anys, només li comporta un problema: li danya l'esquena. Maria reconeix que hauria de parar més atenció al seu dolor i sap que treballa en el lloc idoni per cuidar la seva salut. Admet que és una mica "rebel", però amb molt bon humor la psicòloga de la neteja sentència: "Ara sóc molt feliç, pensaré en això després. Aquí no tinc cap problema!" ■

Aline Martins

Postgrau UAB 07/08 l'encertaràs!

Més de 500 màsters, diplomatures de postgrau, cursos i doctorats per fer un pas endavant en el teu futur professional.

Més de 500 opcions per encertar.

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

Consulta el nou catàleg on-line:

www.uab.cat/postgrau